

[Aksel Larsen.]

skal reddes, har man, som sagt, kastet alle Principper over Bord, glemte alle Valgtaler og er — det gælder navnlig Socialdemokratiet — løbet fra den sidste Gnist af Socialisme, saaledes at man paa det sidste har maattet give sine store „Teoretikere“ i Opdrag at søge tilbage til gamle Sagnfigurer og ud fra Wagner-Digtningen og Nibelungen-Myten skabe en teoretisk Retfærdiggørelse for Socialdemokratiets Politik nationalt og internationalt.

Vi har gennem de forskellige Ordførertaler, navnlig gennem Finansudvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Olufsons Tale, faaet en Optælling af Regeringens gode og fortrinlige Gerninger i det forløbne Halvaar. Det er et Billede, som vel ikke er saa smukt, men som dog er tegnet med samme Streger som det Billede, man har kunnet læse sig til i den socialdemokratiske Presses Spalter. Krisen er saa omtrent overvundet, der er Grund til at se lyst paa Tilværelsen, en handlekraftig og dygtig Regering, støttet paa en velvillig og elskværdig Rigsdag og med et bombesikkert Flertal i Folketing og Landsting, ganske vist et vekslende Flertal, snart med Tilslutning fra Midten af Salen, snart med Tilslutning fra den anden Side af Salen — en saadan Regering har ført en Politik, som ganske afgørende har mildnet Krisen, faaet Hjulene sat i Gang og de arbejdsløses Armé til at svinde ind, fordi der er blevet øget Beskæftigelse. Jeg tror, at Begivenhederne i Tyskland i nogen Grad tjener som et Bevis paa, hvad man opnaar, naar man har det fornødne Agitationsapparat og de fornødne økonomiske Midler til sin Raadighed. Og man forsøger herhjemme det samme, idet man stik imod Kendsgerningerne fremstiller Tingene i rosenfarvet Belysning, ved Rigsdagssamlingens faktiske Slutning stiller en Statistik op om de glimrende Resultater og haaber paa, at Arbejderbefolkningen skal kunne se sig møt paa disse Tryksider i Aviserne, skal høre sig møt paa de Taler, der holdes herfra og fra andre Talerstole. For det er jo ikke andet end Ord og Fraser og Paastande; det er smaat med Realiteterne dér bagved.

F. Eks. det voldsomme Skrig, man har set i Dagspressen, men specielt i den socialdemokratiske, gennem de sidste 3 Uger om, at Arbejdsløsheden falder med 5 000—10 000—15 000 pr. Uge; her ser man, hvordan Regeringens lykkebringende Initiativ og fænomenele Handlekraft virkelig har faaet Arbejdsløsheden til at falde! Under en anden Debat her i Tinget fremkom Formanden for det socialdemokratiske Parti

her i Forsamlingen, det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, med den ganske mærkværdige Paastand, at man i Sovjetunionen havde afskaffet Arbejdsløsheden ved et Dekret — han vidste, at den Paastand ikke var i Overensstemmelse med Sandheden, men det gjorde naturligvis ingenting. Det er derimod i Overensstemmelse med Sandheden, naar man siger, at i hvert Fald den socialdemokratiske Presse synes at være paa Vej til at afskaffe Arbejdsløsheden ved Hjælp af et Dekret og ved Hjælp af Artikler. Man har gennemført en ny Arbejdsløshedslovgivning, hvorved man udelukker Tusinder og atter Tusinder af arbejdsløse fra enhver Understøttelse, saa at de ganske simpelt af den Grund glider ud af Statistikken, og derpaa siger man: Se, nu er der kommet 10 000, nu er der kommet 15 000 i Arbejde! Gaa ud paa Kontrolstederne og tal med de arbejdsløse om det, De vil faa noget andet at vide. At der skulde være blevet 10 000 uorganiserede arbejdsløse beskæftiget i en eneste Uge, det er i sig selv saa horribelt, saa enhver ved, at her gør den socialdemokratiske Presse sig skyldig i usandfærdig Agitation. Men man tager det ogsaa fra denne Talerstol til Indtægt. Uden at vove at gaa saa langt ud i agitatorisk Demagogi hævder man, at man har sat Beskæftigelse i Gang. Det passer jo ikke, Beskæftigelsen er ikke sat i Gang, Hjulene er ikke kommet til at snurre, Arbejdsløsheden er i Dag fortsat større end nogen Sinde tidligere paa denne Tid. Der er kommet en Del Beskæftigelse i Gang af sæsonmæssige Aarsager, men Faldet i Arbejdsløsheden — bortset fra det kunstige Fald, der er foraarsaget derved, at de unge jages ud paa Landevejene — er ikke procentvis tilnærmelsesvis saa stort som i tidligere Aar. Og dertil kommer, at denne Sæsonbeskæftigelse, som for en meget væsentlig Del falder paa Byggefagene, selv har sine ganske særlige Aarsager.

Vi kender det fra kapitalistiske Kriser i det hele taget: naar de økonomiske Tilstande bliver usikre, naar Kapitalen frygter for sine Pengeanbringelser, saa tager den Pengene ud af forskellige Pengeinstitutter, sælger sine Aktier, fordi Aktieselskaberne ogsaa er blevet usikre Pengeanbringelser, og sætter Pengene i saakaldte saglige Værdier, i Byggeforetagender. Derfor bliver der bygget saa meget i denne Tid, ikke paa Grund af Regeringens Virksomhed, absolut ikke, men fordi den passive Kapital søger over til Anbringelse i Boliger, en sikker Pengeanbringelse; med de Huslejer, der kræves, er man altid overbevist